

ಹುಟ್ಟಕೊಂಡಿದ್ದ ‘ಬಸಿನೋ’ ಎನ್ನುವ ಪಜೆನ್ನಿಯ ಬಾಂಬು, ಮರ್ಮಗುಂಡಗಳ ಪ್ರವಾಹದಿಂದ ಸಿರಿಯಾದ ಜನತೆ ಮತ್ತಿ ಪಡೆದ್ದು ಕೊರೋನಾ ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ. ಕೊರೋನಾ ವಿಶ್ವದ ದೂರದ ಆರ್ಥಿಕ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಅಲುಗಾಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಭಯೋತ್ಸಾದನೆಗೆ ಹಣದ ಹರಿವು ನಿಂತು ಬಸಿನೋ ಕೂಡ ಬಂದೋ ಆಗಿತ್ತು. ಸಿರಿಯಾ ಜನತೆನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿ ಅರಂತ ಕಂಡಿದ್ದ ಹೊರೋನಾ ಹೊತ್ತಲ್ಲೇ.

‘ಪ್ರಕೃತಿ ಸಣಾಡಾಗಿ ಮೈಕೋಡಿದರೂ ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಷ್ಟಿಯ ಧರ್ಮ, ಜಾತಿ, ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ, ಅಹಂನ ವಿಕೃಗಳು ಹೇಗೆ ಸ್ಥಿತಗೊಂಡು ಬೆಧುತ್ತವೆ. ನಮಗೆಲೂ ಸಾವಿನ ಕನ್ನಡಿ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತಂತೆ ಆಗ್ನೇಯದ ಅಲ್ಲವಾ?’ ಎಂದು ನನ್ನ ಸಾಹಿತಿ ಮಿತ್ರ ನೆಲ್ಲುಕುಂಟೆ ವೆಂಕಟೇಶ್‌ಗೆ ಒಂದು ಮೇಸೇಜ್‌ ಹಾಕಿ ಆ ಗುಂಗಲ್ಲೀ ಹಾಂಗಿಗೆ ಮೈಹಾಸಿದ್ದೆ. ‘ನೀವೂ ಉತ್ತರಕಾಂಡ ಮೇಫಸೋಣ ಅದಾಗ ರೆಸ್ಕ್ಯೂ ಟೀಮ್‌ ಲೀಡ್‌ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲಾ ಬಾಸು’ ಎಂದು ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ವೆಂಕಟೇಶ್‌ ಮೇಸೇಜ್‌ ಹಾಕಿದರು.

‘ಹೌದಲ್ಲಾ...’ ಆ ದಿನಗಳು ಇನ್ನೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದಂತಿವೆ.

ಅವಶ್ತು ಜೂನ್ 2013. ಗಣಿ ಮತ್ತು ಭೂವಿಜ್ಞಾನ ಇಲಾಬೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು. ಅಗಷ್ಟೇ ಚುನಾವಣೆ ಮುಗಿದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ ಹೊಸ ಸರ್ಕಾರ ನನ್ನನ್ನು ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರ ಆಷ್ಟು ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿ ವರ್ಗಾಯಿಸಿತ್ತು. ಅವಶ್ತು ಮನ ಸೇರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಎಂಟಾಯಿತ್ತು. ಹೊಸ ಜವಾಬ್ದಾರಿ, ಹೊಸ ಹುದ್ದೆ ಬಗ್ಗೆ ಚಚೆಸುತ್ತಲೇ ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಚಪಾತಿ ಚೊರೆಗೆ ಮಂದ್ಯದ ತುಪ್ಪ ಲೆಕ್ಕಾಳಿಲದಂತೆ ಹೊಟ್ಟೆಗೆಲೀಯುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಸ್ವಾದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗಿದ್ದ ಪ್ರೋನೋ ಕಾಲೋ. ಹಾಲೋನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಪ್ರೋನೋ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಮಗ, ‘ಅಪ್ಪಾ, ನವೀನೋ ರಾಜ್‌ ಸಿಂಗಾ ಬ.ವ.ವಿ.ಸೋ ಎನ್ನವರಿಂದ ಪ್ರೋನೋ ಬರುತ್ತಿದೆ’ ಎಂದು ಮೊಬೈಲನ್ನು ಕೈಗಿಟ್ಟು. ನಾನು ಹಾಸಣದಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಷ ಸಹಾಯಕ ಅಯ್ಕುವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ ನವೀನೋ ರಾಜ್-